СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№ 2

Прогулянка до Олімпу
8-9 ст.

Драм і бас клубних джунглів
24-25 ст.

Діти кольору фіалки
26-27 ст.

BMX
29 ст.

DJ Артем Неба: «Ступайте небесами!» або Людина яка здійснила свою мрію

Стор. 10-12

Слово редактора

...от і зосталися різдвяно-новорічні свята позаду. Дід Мороз (стомлений, «звільнений» від подарунків :-)) подався до Лапландії відпочивати, набиратися сил і чекати наших листів). А ми лишилися – спантеличені, несподівано «застукані» буднями. Але що будні сірі, – придумали, мабуть-таки, дальтоніки. Бо все залежить від того, якими ми їх, ті наші будні, хочемо бачити і якими барвами їх розмальовуємо. Це як у дитинстві розмальовки – усе залежить від тебе, з різницею, що у дитинстві більше віри і переконаності в одному: неодмінно збудеться все, у що віриш. А потім хтось – виростає, а хтось – дорослішає, а багато хто забуває, з якої казки він родом. І тоді вже – розгублює олівці, фарби та й просто кольори. Лишається його розмальовка чорно-білою, сіруватою, з опущеними кутиками губ донизу.

Отакимнерозмальованим часто видається нам лютий (своєрідний постсвятковий синдром. Але іцеймісяцьрозфарбувати можна. Намалювати веселі очі (головне з олівцями не помилитися – вибрати саме веселого :-), змішати найяскравіші барви, забризкати його з ніг до голови... І самому заляпатися добряче :-). Адже свято – це те, що ми відчуваємо, а не те, який день на календарі. Та й Валентин «завітає» до нас у лютому з купою валентинок. Не забудьте розмалювати це свято :-).

Що ж, любий читачу, я думаю, що в Тебе лютий буде сповнений приємниминесподіванками,добрими помислами і вчинками. І що перше у 2009 році число «ПТАХИ» стане ще однією причиною для втіхи :-).

Але якщо раптом у серце все-таки проникне якийсь згусточок темряви, і опускатимуться руки від того, що похмуро, дощить, чи просто не розвиднюється... Запали у серці свічку – на світі світліше і тепліше стане :-).

Оля Ляснюк

Слово редактора 2 ст.
Карикатури та притчі 3 ст.
Свято Валентина - за і проти 4 ст.
Майже Нетрадиційно про Валентина 5 ст.
35 фактів про поцілунки 6-7 ст.
Прогулянка до Олімпу 8-9 ст.
DJ Артем Неба: «Ступайте небесами» 10-12ст.
Аплікація невинності 14-15ст.
Самовираження чи самознищення 16 ст.
Арт-ве4ірка 17 ст.
Срібний перстень 18 ст.
5-річчя «Гармидеру» 19 ст.
Ігри розуму: інтуїція 20-21ст.
Наодинці з музою 23 ст.
Драм і бас клубних джунглів 24-25ст.
Діти кольору фіалки 26-27ст.
«Дж...ангел» від «Тартака» 28 ст.
BMX 29 ст.
Кінозал 30 ст.
Ігри від «доМажор» 31 ст.
Фотоприколи 32 ст.

До Бога прийшов чоловік... ...і зажадав, що йому нудно

Бог задумався: «З чого зробити жінку, якщо весь матеріал пішов на виготовлення чоловіка?». Але, не бажаючи відмовляти у проханні чоловіка, після довгих роздумів Бог створив жінку, на що витратив: декілька яскравих проміньчиків сонця, всі звабливі фарби ранкової зорі, мрійливий смуток місяця, красу лебедя, грайливість котенятка, граціозність метелика, ласкаве тепло хутра, силу магніта – і все це зліпив докупи.

А щоб від цього всього чоловіка не знудило додав: холодне мерехтіння зірок, непостійність вітру, сльозогінність хмар, хитрість лисиці, настирливість мухи, пожадливість акули, ревнощі тигра, мстивість оси, кровожерливість п'явки, дурман опіуму – і вдихнув у неї життя.

У результаті з'явилася справжня жінка.

Бог подарував цю жінку чоловіку, сказавши при цьому:

– Бери її такою, яка вона є, тішся усе життя і мучся довіку!

Котячим Амурам навесні найважче!

Хоч ти, Машка, і скотина,
З Днем святого Валентина!

Знову стріли китайського виробництва підвели...

Любов – це наркотик

Любов – це наркотик. Спочатку виникає ейфорія, легкість, відчуття повного розчинення.

Наступного дня тобі хочеться ще. Ти поки не встиг втягнутися, але, хоч відчуття тобі подобаються, ти упевнений, що зможеш у будь-який момент обійтися без них. Ти думаєш про улюблену істоту дві хвилини і на три години забуваєш про неї. Але поступово ти звикаєш до неї і потрапляєш е повну залежність.

І тоді ти думаєш про неї три години і забуваєш на дві хвилини. Якщо її немає поряд, ти відчуваєш те ж, що й наркоман, позбавлений чергової порції зілля. І в такі хвилини, як залежний, який заради дози здатний піти на грабіж, на вбивство і на будь-яке приниження, ти готовий на все заради любові.

Пауло Коельо

Свято Валентина: за і проти

Ну все, ще трошки і почнеться сердечно-рожева лихоманка! Зайчики, ведмедики, цукерки... День святого Валентина. Чую вже, як він обстукує ноги за порогом, от-от задзвонить у двері. І обкидає градом з вітальних поштівок та іншого попсового мотлоху. Зараз усе так. А раніше? Як було раніше?

День Святого Валентина в Європі святкують із 13-го століття. Святий Валентин, який, за легендами, народився в Римській імперії у 13-му ст. н.е., був єпископом і всупереч наказу імператора Юлія Клавдія II, що заборонив одружуватися своїм легіонерам під страхом смертної кари, продовжував вінчати закоханих. За переказами, коли Валентин сидів у в'язниці за непокору імператорській волі, наглядач, в якого була сліпадочка, попросив його вилікувати дівчину. Позбавившись від недуги, дочка наглядача шалено закохалася у священика. Коли Валентина повинні були стратити, він написав їй прощальну записку і підписав «Твій Валентин». Звідси і пішла назва «валентинка».

14 лютого Святого Валентина було страчено. І що найцікавіше, день його страти збігся з торжеством на честь богині любові Юнони. Тому і прийнято вважати цей день днем закоханих.

Хоча... З точки зору банальної ерудиції, ну тобто якщо розібратися то не таке вже це свято «біле та пухнасте», є в ньому і багато не те що негативних, але так би мовити, не дуже позитивних сторін. Можна і не погодитися з цим, але кожна думка має право на існування.

Почнемо з найбанальнішого. От я не розумію, навіщо чекати саме на цей день, щоб чимось порадувати свою другу половинку?? Краще таке робити тоді, коли є порив душі. Спонтанність «рулить»!

Про атмосферу цього дня краще промовчати. Про те, як їх дратує велика кількість сердечок, мені сказали чоловік сто.

А ще цей день забиває в голову тисячі гострих цвяхів – спогадів. Ностальгія переповнює серце, по щоках біжать сльози, лишається тільки йти спати в надії пережити потік спогадів, що нахлинув...

Я ще приблизно розумію, чому це свято відзначають католики – у них хоч би є виправдання, що ось, мовляв, наш святий – заступник закоханих. Але чому його відзначають православні, атеїсти і язичники, яких так багато останнім часом?! Та і взагалі: невже не варто говорити про любов щодня?! А щасливим парам тим паче дивно переживати весь рік менш сильне почуття, ніж 14-голютого. Хоча, звичайно, шановані мною поліграфісти і кухарі-кондитери це свято відзначати повинні – як-не-як, пристойний дохід приносить цей день ;)

А ще День Святого Валентина абсолютно не адаптований до наших місцевих умов. Здається, 14 лютого святкувати день закоханих взагалі протиприродно у нашому мінливому кліматі: холодно, сиро і осоружно. Ніби і не зима, але точно ще не весна. У таку погоду не про високі почуття думати, а молоді кістки від радикуліту берегти треба. Винятком є лише ті випадки, коли любов велика і справжня, коли «всяка погода – благодать» і т.д., і т.п. Проте явище це, як відомо, не надто поширене, і як справедливо відзначив Ларошфуко: «Справжня любов схожа на привида: всі про неї говорять, але мало хто її бачив» .

Так, я розбубнілася до крайнощів. Тепер, щоб не розвіювати міфів і не псувати настрою вам і собі, думаю варто сказати, що у цьому святі вистачає і хорошого ;-)

ЧОГО? Та просто недавно подруга сказала мені, що у День Святого Валентина можна безкарно зізнаватися в коханні кому завгодно... Це ж така можливість! Сказати це людині, в яку закохалася, про свої відчуття... і потім... у будь-який момент можна відмахнутися і сказати, що ти потрапила під чарівний вплив свята...)))))))) Насправді жаль, що така можливість випадає раз на рік.

Валентин, безперечно, заслуговує на те, аби його пам'ятали, а кожен з нас заслуговує на те, аби мати таке свято :-). Хотілося б лише, щоб свято кохання жило у наших серцях постійно, не обмежувалося валентинками і не ставало таким собі популізмом, мильною бульбашкою, яка тішить око і відразу лопає. Отоді й приводів для бубніння не буде :-)

АТУМ®

Майже НЕтрадиційно про Валентина

Любов – основа стосунків між людьми. Вона прекрасна у всіх її проявах. Любов супроводжує нас усе життя. Вона дає нам упевненість у собі і своїх силах, змушує творити неможливе, надихає на добрі вчинки. Любов – це те, до чого ми прагнемо завжди і скрізь, та дороговказна зірка, яка веде нас життям. А ще – кожному із нас прагнеться зустріти у житті справжнє кохання. Власне, деякі традиції, пов'язані з Днем Валентина, спрямовані на те, аби з ним, коханням себто, не розминутися.

У Британії та Італії незаміжні дівчата 14 лютого встають перед сходом сонця, стають біля вікна і дивляться на перехожих чоловіків. Вони вірять, що перший «чоловік, якого вони побачать, і є судженим». Метод, хочу зазначити, вельми ризикований. Між іншим, шекспірівська Офелія зустрічала світанок Дня Святого Валентина саме за такою схемою. Як відомо, доля у дівчини не склалася.

У Данії люди посилають один одному засушені білі квіти, а данські чоловіки надсилають валентинки без підписів.

Дехто вважає, що День Святого Валентина сягає корінням у древнє римське свято Lupersalia, інші пов'язують його з іменами святих, мова проях із піденижче. А наївні англійці досі вважають, що «різнокаліберні» небесні пташки саме 14 лютого кидаються на пошуки супутника до наступної весни.

Древні римляни святкували Lupersalia (аналог) 15 лютого і робили це вельми непристойно. Під час святкування молоді люди били усіх підряд обривками тваринних шкір. Діставалося навіть молодим особам жіночої статі, які не чинили опору, вважаючи, що це зробить їх привабливішими.

День Святого Валентина першими стали відзначати британці. У середньовічній Англії був поширений звичай: вибирати собі «Валентину». Декілька молодих людей збиралися разом, писали на шматочках пергаменту імена дівчат, складали їх у шапку і тягнули долю. Та дівчина, ім'я якої випадало хлопцю, на цілий рік ставала його «Валентиною». Юнак складав їй сонети, грав на лютні, всюди супроводжував, словом, поводився, як справжній лицар. А в нашідні англійці надсилають валентинки не лише друзям і знайомим, але і своїм домашнім вихованцям – кішкам, собакам, папугам і хом'якам. Найулюбленішим дарунком англійців є солодощі та ведмежата Teddy. Крім того, з XIV століття 14 лютого кожного року завдаються величезні збитки водоймищам Англії. Головними шкідниками виступають незаміжні дівчата, які кидають у річку або ставок згорнуті клаптики паперу з написаними на них чоловічими іменами. Ім'я, яке спливе першим, і носитиме майбутній жених.

Американці стали відзначати свято з 1777 року. Вони поздоровляють з Днем всіх закоханих не лише тих, з ким мають романтичні стосунки, але і всіх, кого люблять – мам, татів, бабусь, дідусів і друзів. У США існує ще одна прекрасна традиція: за тиждень до свята школярі роблять серця з пап'є-маше, а потім дарують їх самотнім людям або відносять в клініки і госпіталі.

У Німеччині Святий Валентин вважається заступником не закоханих, а людей з душевними розладами, оскільки єпископ Валентин з міста Тернії, що жив в 3 ст.н.е., володів даром зціленням нервових недуг. На честь свята німці прикрашають лікарні яскраво-червоними стрічками, а в каплицях проводять спеціальне богослужіння.

В Італії День Святого Валентина відзначають лише закохані. Вони дарують один одному цукерки, печиво і шоколадки у формі серця, тому 14 лютого італійці називають ще «солодким днем».

В Австрії цього дня чоловіки і діти залишаються без подарунків. По суті, австрійці перетворили День всіх закоханих на Міжнародний жіночий день, коли чоловіки дарують коханим жінкам квіти і шоколадні цукерки.

А японці зробили з 14 лютого аналог нашого Дня захисника вітчизни, коли представники сильної статі отримують в дарунок бритви, лосьйони і гаманці. Ще в Японії прийнято дарувати шоколад, який буває двох видів: «гирі» можна презентувати братові, колезі або другу, а «хонмей» – лише коханому чоловікові. Місяцем пізніше японці відзначають Білий день, коли ролі міняються: дарунки і поздоровлення отримують лише жінки.

У День всіх закоханих невелике польське містечко Хелмно наповнюється не лише юними католиками, але і молодими людьми, далекими від релігії. Вони з'їжджаються зі всіх усюдів, щоб пройти хресним ходом разом із ксьондзами і схилити коліна в костелі перед мощами Святого Валентина. Річ у тому, що ще у 16 ст. з Риму в Хелмно була привезена частка мощей Святого Валентина – єпископа міста Терні. Туристи вірять, що ця подорожі допоможе їм у любовних справах.

У Франції 14 лютого головні торжества проходять у прованському місті Рокемор, де також зберігаються мощі Святого Валентина. Вони були привезені до Франції з Риму в середині 19 ст. У свято багатолюдна процесія традиційно починає рух від монастиря Святого Валентина і урочисто проходить вулицями Рокемора. Для участі в ній зі всього світу на південь Франції приїжджають пари з тим, щоб скласти обітницю вічної любові. До речі, французи першими придумали писати у «валентинках» любовні чотиривірші.

В Іспанії День всіх закоханих відзначають 1 травня, і його незмінними символами вважаються ятравне ведерево і «королева», вибрана з числа найкрасивіших дівчат. У Бразилії це свято припадає на 12 червня. А в деяких країнах Дня святого Валентина і зовсім не відзначають. Наприклад, в Ірані і Саудівській Аравії приймаються спеціальні заходи, аби заборонити свято.

У Фінляндії замість Дня всіх закоханих 14 лютого відзначають День друзів, 1987 року він був офіційно внесений до календаря. Це свято вірності, постійності та глибини почуттів. А найважливіша особливість Дня друзів – це те, що він дозволяє приєднатися до свята всім, а не лише закоханим парочкам.

АТУМ®

35 фактів про поцілунки

1. З 1981 року дослідженням природи поцілунку займається Всесвітній комітет охорони здоров'я при ООН. Приємна робота, чи не так?

2. Американець А. Е. Вольфрам з Міннесоти поставив рекорд р кількості поцілованих за одиницю часу. Під час фестивалю, що відбувся в його штаті, за 8 годин він поцілував 8001 людину. Знайшлася ж така кількість охочих!

3. Перший поцілунок у кіно відобразили в 1886 році. 30-секундний фільм Томаса Едісона так і називався «Поцілунок». Уявляєте, як він заводив ковбоїв на Дикому Заході?

4. Губи людини в сотні раз чутливіші, ніж кінчики пальців. Справжній поцілунок збільшує пульс до частоти 100 і більше ударів на хвилину.

5. Безневинний поцілунок «чмок-чмок» спалює 5 калорій. Збільшивши інтенсивність цілування, ви можете спалити до 30 калорій за один поцілунок. Для порівняння: хвилина швидкої ходьби спалює всього 4-5 калорій!

6. Під час поцілунку від однієї людини іншій передається 278 різних культур бактерій. На щастя, 95 відсотків з них безпечні. Пам'ятайте про інших!

7. За час свого паломництва до гори Кайлаш благочестивий буддист цілує землю більше 30 тисяч разів.

8. Кожен десятий хлопець починає цілуватися «по-справжньому», ще не досягнувши 10-річного віку. До чотирнадцятирічного віку вже 50 % людей знають, що таке «цілуватися по-французьки».

9. Чинники, що вбивають у жінок бажання цілуватися: на першому місці – поганий запах з рота, на другому місці – запах поту, на третьому – коротке підборіддя у чоловіка.

10. Чверть опитаних дівчат у віці 15-24 років зізналися, що ради одного-єдиного поцілунку свого кумира вони з радістю згодилися б цілий рік гладити його сорочки.

11. Усередньому жінка цілує 7-9 чоловіків, перш ніж вийде заміж.

12. Зі всіх тварин поцілунок шимпанзе найбільш схожий на людський. Так само цілуються в губи собаки, коні і канадські дикобрази.

13. У Давньому Єгипті нічого не знали про поцілунки. Можливо, цариця Клеопатра, відома своїми перемогами над чоловіками, так ніколи і не цілувалася по-справжньому. Якщо тільки Цезар її не навчив...

14. У Середні віки в Італії чоловік, що поцілував дівчину на людях, повинен обов'язково на ній одружитися. У місті Неаполі закони були найжорстокішими: поцілувавшись на вулиці, можна було загриміти у в'язницю, а то і зовсім позбутися життя, якщо це відбулося на очах високої духовної особи.

15. У 1979 році Девід Боуї винайшов апарат «ліпограф», який знімав відбиток губ для ідентифікації особи. Після цього в Америці провели аукціон «ліпограмм» відомих людей. Усі виручені засоби, що склали 16 тисяч доларів, пішли у фонд захисту дітей. На цьому аукціоні один відбиток губ Міка Джаггера був проданий за 1600 доларів. На жаль, «ліпограф» так і не увійшов у вжиток у криміналістиці.

16. У Японії вважається дуже непристойним цілуватися при свідках. Саме з цієї причини ви майже ніколи не побачите поцілунку в японському фільмі. Те, що у всьому світі називається «японським» поцілунком, виконується так: встаньте на відстані одного кроку один від одного, нахиліться вперед і витягнувши губи, торкніться ними губ партнера. Рот не відкривати!

17. Ескімоси, полінезійці не цілують один одного в рот. Вони труться носами. Спробуйте! Це дуже приємно.

18. Всередньому людина за все життя витрачає на поцілунки 2 тижні. Всього-то?!

19. Африканці виражають шанування до вождя, цілуючи землю, по якій він ходив.

20. Наукова назва процесу поцілунку – філематологія.

21. Римляни на знак вітання цілували очі один одного. Це повна протилежність російській прикметі, по якій цілувати очі – до розставання.

22. Найбільше поцілунків – 127 – у фільмі «Дон Жуан» 1927 року. Всі ці поцілунки отримали від Джона Беррімора дві актриси: Мері Астор і Естелль Тейлор.

23. Подекуди поцілунки вважаються злочином. У американському штаті Індіана до теперіснує закон, за яким «чоловіку з вусами забороняється цілувати людську істоту». У штаті Коннектікут у неділю заборонено цілувати дружину. А в містечку Седар Рапіді, штат Айова, шериф може забрати в дільницю будь-кого, хто поцілує незнайому людину.

24. За підрахунками журналу Scientific American, найбільше поцілунків трапляється в День Святого Валентина, при цьому 65 % людей, які цілуються, нахиляють голову управо. Звичка нахиляти голову в певний бік формується ще під час внутріутробного розвитку.

25. У племенах, що живуть первіснимладом, вважається, що під час поцілунку передається сила або частина душі.

26. У давнину в Англії існував такий звичай: під час ярмарків жінки брали яблуко, встромляли в нього гвоздику (така собі спеція) і пропонували яблуко тому, з ким хотіли поцілуватися. Чоловік повинен був вийняти гвоздичку, розжувати її, а потім поцілувати жінку. Він не мав права відмовитися.

27. Звичай скріплятиі поцілунком клятву подружньої вірності походить з Росії.

28. Актриса Джуліана Мур якось сказала, що на зйомках цілувати актрис приємніше, ніж акторів. «Коли вам потрібно поцілувати чоловіка, ви готуєтеся до того, що ця людина може пахнути не дуже приємно. А жінки завжди приємно пахнуть, і вони

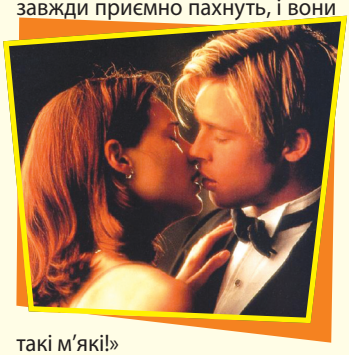

такі м'які!»

29. Актриса Анджеліна Джолі – знаменитість, яку за статистикою мріють поцілувати багато американців. Серед чоловіків це Бред Пітт.

30. Справжній пристрасний

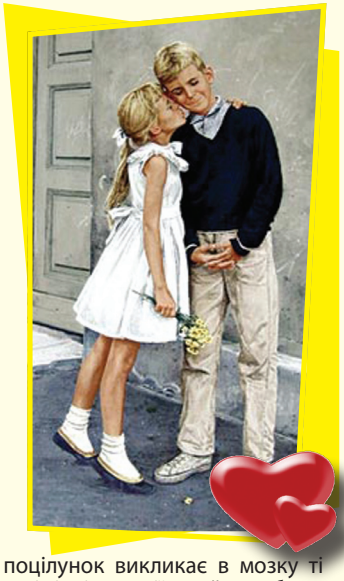

поцілунок викликає в мозку ті ж хімічні реакції, що й стрибки з парашутом і стрілянина з пістолета. Займайтеся коханням, а не війною.

31. Поцілунок достатньої тривалості набагато краще, ніж жуйка, нормалізує кислотність у порожнині рота. Цілуючись кожного разу після їжі, ви значно знижуєте ризик виникнення карієсу.

32. У 1999 році Карміт Субера і Дрор Орпаз поставили світовий рекорд за тривалістю поцілунку. Під захоплені крики натовпу на площі Тель-Авіва вони цілувалися 30 годин 45 хвилин. У 2000 році цей рекорд побили Луїза Альмодовар і Річ Ланглі. Зверніть увагу на цей час: 30 годин 59 хвилин і 27 секунд. Нещасні явно йшли на результат 31 годину, але впали без сил.

33. Щонайдовший екранний поцілунок не йде ні в яке порівняння з поцілунком реальним. Екс-чоловіка Рональда Рейгана, Джейн Уеймен, 3 хвилини і 5 секунд цілувала Ріджіса Туміу фільмі 1941 року «Тепер ти в армії».

34. Опитування показали, що чоловіки, які щодня цілують своїх дружин перед виходом на роботу, мають вищий дохід, ніж ті, які цього не роблять.

35. Цукерочки «Hershey's Kisses» назвали так тому, що машина, яка їх ліпить, виглядає так, ніби цілує конвейєрну стрічку.

Підготувала Надія Хитка

Мені, як завжди, поталанило (тьфу-тьфу, щоб не зурочити :-), і я мала нагоду поспілкуватися з учасниками гурту «КОМУ ВНИЗ»: лідером Андрієм Середою та бас-гітаристом Сергієм Степаненком. Вражень набралася на декілька років уперед, а інакше і бути не могло, адже, спілкуючись із цими людьми, не помічаєш різниці у віці та із захопленням вслухаєшся в кожне слово. Це було не інтерв'ю, а така собі прогулянка. Але, судячи з нашої розмови, для музикантів їх творчий шлях – теж прогулянка. Тому назвемо це так:

Прогулянка до Олімпу

20 років – це не поле перейти. 20 років – це багато. А уявляєте: 20 років співати й бути гуртом з одними й тими ж учасниками? Щодня їх бачити, щодня працювати з ними, дозвілля та подорожі теж із ними!! Для цього треба мати неабияке терпіння і спільне натхнення – або пан, або пропав. Учасники гурту «КОМУ ВНИЗ» разом у незмінному складі 20 років. Мабуть, саме це їм допомагає так успішно іти життям. Звісно, і у них були злети та падіння, але саме зараз вони на Олімпі української рок-музики.

– Пане Андрію, як ми бачимо, на фестивалях виступають багато невідомих гуртів. Фестивалі – це для них перші кроки до визнання. Розкажіть, як Ви починали свій творчий шлях?

Андрій: Починали, як і вони, із фестивалів. У нас, наприклад, до такого культового фестивалю (який, правда, сам себе вбив) як «Червона Рута» було фестів, напевно, 40. Скільки у нас їх було?

Сергій: Більше 60-ти.

Андрій: «Червона Рута» була у 89 році, а ми організувалися у 88. До неї ми вже засвітилися більш ніж на 20-тьох фестивалях. Тоді і час був такий: Перебудова. Було багато невеличких фестивалів. Перший рух. Хто не витримав – той і відійшов.

– До речі, щодо Перебудови. Чи відобразилась вона на вашій творчості?

Андрій: На нашій? Було таке, що під час наших концертів було КГБ, стежили за нами. До нахабності з їхнього боку не доходило, оскільки це був такий період, коли влада не знала, що робити.

Сергій: Деякі концерти були заборонені.

Андрій: Ми переживали той час, коли були спроби заборонити ту чи іншу пісню, тевтонські хрести, які ми носили під фраками. Була цензура. Намагалися стежити. Були також заборони кон-

цертів. Траплялися навіть люди, які пробували видати наше за своє. Вони пропонували вказати, що це їхня творчість, а за це вони дозволять (!) нам виступити. Але, слава Богу, подібні домовленості ніколи не реалізовувалися. Можливо, щось божественне нам допомагало, але ми не потрапили в таке г...цо. Слава Богу, це минуло.

– Вас називають легендами українського року. Скажіть, як це – бути легендою?

Андрій (сміється): Я не знаю. Гадаю, що люди просто не усвідомлюють повного значення цього слова. Я не некрофіл: коли після смерті людині ставлять пам'ятники та вважають героєм. В Україні не так яскраво розповсюджений музичний рух, як в інших європейських країнах, наприклад, в Англії, чи Німеччині. Можливо, цей брак команд впливає на те, що люди спішать і хочуть назвати якусь команду, що існує 20 років, легендою.

– До речі, у вас ювілей.

Андрій: Так, нам 20 років

– Ви вже були – я тільки народилась.

Андрій: Уявляєш?

– Ні.

Андрій: Я теж не уявляю. Таке відчуття, що якщо не дивитися на себе у дзеркало, то ці 20 років пройшли достатньо непомітно. І тільки по власних дітях бачиш, як вони ростуть. А сам наче і зберігся нормально, ну, частіше сидиш, можливо.:-))

– До речі, щодо дітей: Ваш син із вами?

Андрій: Ні, в нього сьогодні репетиція.

– Репетиція? У нього теж свій гурт?

Андрій: Вони вирішили зробити такий собі розбишацький гурт. Він за рік навчився грати на бас-гітарі. Сам придбав гітару на ті гроші, що йому дарували на дні народження – нормально вклав гроші, ні на які автомати, ні на які казино, молодець.:-)) Так що в нього сьогодні репетиція, а це – святе.:-))

– А Ви самі з якого музичного інструменту починали?

Андрій: Починав із фортепіано. Я жив у такому районі, де у фаворі був акордеон, або ще й гірше – баян. Але я був дуже маленького зросту, і вчитель сказав, що я просто не втримаю цього інструмента, тому порадив посадити мене за піаніно.

– А ідея гурту як виникла?

Андрій: Після закінчення театрального в мене було велике бажання організувати свій гурт. Так склалося, що я зустрів Владислава Макарова, у якого теж було таке бажання. Потім до нас приєднались інші. Наш день народження 10 лютого 1988 року, саме в цей день ми зібралися, щоб обговорити майбутню діяльність гурту.

– До речі, ваш перший альбом був російськомовним?

Андрій: Перший – так. То був спротив. Тоді не думали про рідне, тоді думали про спротив існуючому.

– А коли Ви заспівали українською?

Андрій: Через півроку після створення гурту ми вже співали півконцерту українською. На «Червоній Руті» виконали 2 пісні: «До Основ'яненка» і «Суботів» (вони були створенні у 83 році. Це була подяка батькові, подарував ці пісні на його День народження). У принципі, як тільки команда з'явилася, ми їх відразу почали аранжувати.

– Як Вас прийняла публіка? Іноді буває, що коли гурт змінює мову виконання, шанувальникам це не до вподоби.

Андрій: Це був достатньо нормальний час. Ломка совдепії. І я так думаю, що це досить адекватно сприймалося київською публікою. Були, звісно, такі дурнуваті, які казали: «А те, що ви заспівали українською, – це не кон'юнктура?» Яким чином спів українською в Україні можна назвати кон'юктурою? Але було і таке.

– Незалежній Україні вже 17 років. Але багато хто каже, що Україна не незалежна. Цікаво дізнатись Вашу думку щодо цього.

Андрій: Думаю, вони праві. Якщо говорити про Україну з погляду держави, то у нас її немає. Поки.

Прогулювалась Ярина

DJ Артем Неба: «Ступайте небесами!»

або Людина яка здійснила свою мрію

Скажу зразу... було важко!!! Полювання тривало довго... Щоб ви зрозуміли, про що мова... ось декілька цитат з переписки:

АТУМ, 19 липня 2008 о18:18
Слухай, а наша домовленість з приводу інтерв'ю ще в силі? Коли б нам це організувати? А ти як???? Що там новенького? Цікавенького?
DJ Артем Неба, 19 липня 2008 о 18:51
Ось... А, на рахунок інтерв'ю... пришли мені питання)))

АТУМ, 19 липня 2008 о 20:24
Я принципово не беру інтерв'ю через інтернет... то моє журналістське правило.
DJ Артем Неба, 13 серпня 2008 о 18:57
Ок... як бажаєте, леді!)))))) Тільки от спіймати мене важко... візьме у мене інтерв'ю хтось інший, і все)))))

АТУМ, 3 вересня 2008 о 21:29
Хованки...мммммммммм...мені це ще більше починає подобатись!
DJ Артем Неба, 4 вересня 2008 о 08:29
Ок). Номер записали! Так що вперед!

АТУМ, 14 серпня 2008 о 00:17
Ну ти прям як з фільму «Невловимі месники». І взагалі, Сонце моє ясне... готуйся, бо я ж не просто журналіст, я ще й дуже вредна . А ще – зацікавлена особа, тому буду катувати тебе доооооооовго))
DJ Артем Неба, 29 серпня 2008 о 08:35
Привіт! Я, до речі, десь 15-го вересня буду в Луцьку! А 13 в мене День народження! І якщо все буде добре, то купую нову машину! Буде про що написати! Якщо мене там зловиш!

АТУМ, 29 серпня 2008 о 21:14
Привіти, Сонечко! ЛІТО-супер!!!!!! Багато кого зловила... і ще багатьох зловлю. Нікому погано не стало, всі щасливі – всі сміються)))))) А ти вже не відмовишся... бо: 1) я ображуся, 2) я ж можу і без інтерв'ю про тебе написати... ха, а я тобі не казала, що мені за мої власні казки у школі тільки відмінно ставили... розумієш, про що я)))) Та гаразд, то ж прикол... ми, думаю, будемо лояльними одне до одного!
DJ Артем Неба, 3 вересня 2008 о 19:08
ага))) спробую! Я з дитинства добре у хованки грав... і вигравав!)))

Блаженна подія сталася, я потрапила у Київ. Зателефонувала «небесному чувачку», та кніжно я його називаю, і вже ввечері в нічному клубі «Форсаж» я ЗЛОВИЛА ЙОГО!!!

І от, от вона довгоочікувана ціль моїх домагань!!! Сидить поряд, мило всміхається, хоче показати себе серйозним, але з його посмішкою то нереально. Тут один діагноз-позитив!

Починаємо балакати, розмова сама собою тече... тече... питання навіть ставити не треба, Артем сам все розповідає, він нібито відчуває і читає мої думки, але про все почерзі, згодом... ну читайте... читайте!

АТУМ: Розповідай!!! Як ти дожився до такого життя???

Артем: О_о

АТУМ: ;-)))) Ну давай ділися... з 97 року...

Артем: Аааа... ну так з 97 року... я був дуже файним хлопчиком, фанатів від музики. Був рейвером, одним-єдиним у всьому Луцьку. Біля мене ще були 1-2 друга, які теж приблизно собі уявляли, що таке рейв, і все. Я був просто зачарований музикою, носився з тими дисками, але мене ніхто не розумів.

Тоді ж у 90-ті роки було загальнт поняття рейв – і все. Я всім розповідав, що є рейв-музика, а коли починав говорити про стилі, то люди взагалі пухли. А у мене все почалося з того, що в мене є дуже хороший друг Паша, він зараз у Львові, ді-джей, і от цей Паша привозив музику. На касетах, якихось інших носіях, і оце ми слухали і поглинали то все.

Взагалі музика була тоді важка, швидка... воно все бухкало-бахкало, і нам це дуже подобалось. З тих пір я сам собі проколов вухо, і вже став повноцінним рейвером.

АТУМ: Ну а далі як розвивався?

Артем: Я носився з тими дисками, крутив дискотеки. У центрі молодіжного дозвілля, у центрі. О! Це було класно! Кожні вихідні в нас у центрі робилися дискотеки, от там я і починав. Мені платили 10 гривень, і я був щасливий! Зате я грав рейв-музику.

АТУМ: А люди?

Артем: А люди нормально сприймали. Вони звикали до різної музики, вони хотіли ТЕХНО – отримували, хотіли драм – я їм його давав. Я вчився сам і привчав людей.

АТУМ: А коли почалися нічні клуби???

Артем: Та одразу й почалися після того. Це було класно, але музика змінилася. Після того, що я раніше грав, те, що хотів, там трошки напрямки змінилися. Та й взагалі той час був дуже важливий для «клубного» Луцька, адже з'явилися нові перспективи відпочинку... не просто набухатися, а прийти у клуб потанцювати, послухати діджея. Правда, у той же час і прийшли наркотики, і вони стали частиною клубної культури, на жаль. Почали відкриватися нічні клуби, все стрімко пішло вгору. Я працював, працював... а потім переїхав до іншого міста. Але я завжди відкритий для Луцька, він для мене залишається найулюбленішим та найкрасивішим.

АТУМ: Чому ти переїхав?

Артем: На той час я ще й працював на радіо, а за освітою я – політолог. І ось це все наклалося одне на одне, і я зрозумів, що я відходжу від того, до чого дійсно лежить моя душа. Вдень я ходив у строгому костюмі, а з приходом ночі... «скидав піджак, краватку» і поринав в інший світ. Я зробив те, що мав.

АТУМ: Знаю, колись був такий файний дядько як Артем Дикий, знаєш його?

Артем: ;)))Знаю,знаю!!! Так, це мій псевдонім ще з того часу, коли я працював на радіо. А з'явився він елементарно, це моє прізвище по татові. У мене ще була напарниця Олена П'яниг. Ну тобто ми були варті одне одного.

АТУМ: Ти пройшов нелегкий шлях «крізь терни до зірок», що зараз означає для тебе бути Артемом НЕБА??? Важко це?

Артем: Насправді дуже важко підтримувати ім'я. Адже це постійна увага, постійні вимоги, особливо серед тих, хто слухає мене. Ці люди постійно телефонують, переживають... Висловлюють свої емоції, які не завжди є позитивними. Важко до певної міри просто тримати «себе», хочеться іноді плюнути на все і більше відпочивати. Постійна робота... А ще ж треба за собою стежити і про близьких не забути.

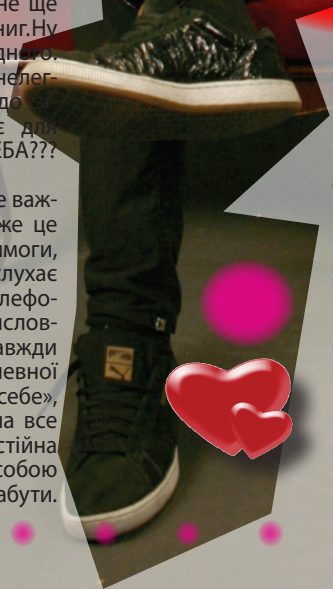

А ще є КІСС ФМ... постійно рух... рух... рух. Ще що хочу зазначити, я дуже-дуже негативно ставлюся до наркотиків. Я просто б'юся головою об стінку, бо я знаю, що це велика шкода. Хоча мені відомо, що для когось це натхнення, для когось – кайф, дехто приймає час від часу, але проблема все одно існує. І з цим треба боротися. Я надаю перевагу тому, щоб витрачати всі свої кошти на диски, музику... одяг і всяке таке подібне.

АТУМ: Давай поговоримо про MADE IN HEAVEN, вас часто називають свята трійця. Чи сваритеся ви? І чому, якщо так?

Артем: Ооооо... Ну так, сваримося, але єдина причина цього – суто справи. Ми можемо сваритися дуже сильно. А чому ти те не зробив? А чому те? І так далі. Але як тільки ми збираємося разом, то все

миттю зникає. Ми дуже великі друзі, і завжди пробачаємо одне одному, що б там не було.

АТУМ: А як ви одне одного називаєте???

Артем: Круте питання! Тагір – це в нас Тага, Факір, Тагірчик, Пломбір. Мене ж дуже поважно називають Нєбичь, Ньоба, Амьоба, Тьомачька... А Токіо... а Толік у нас Толіо-Ток, НЕкиїв... (усі інші обзивашки зарізані цензурою – авт.)

АТУМ: На яке шаленство та безумство ти здатен при максимальній віддачі публіці?

Артем: Знаєш, за стільки років я собі затямив – найголовніше це атмосфера. І якщо вона класна, то я здатен на багато що! Я можу взятимікрофон, покричати, я можу піти до людей... почати дарувати речі. Ой та багато чого...

АТУМ: У кожної людини з дитинства є страхи, чого боїшся ти??? (питання, може, і боян, але мені ну дуже цікаво – авт.)

Артем: (...задумався сильно!) Ну по-перше, втратити віру, дуже боюся цього. Та й взагалі втрат, які б вони не були.

АТУМ: А фобії? Якщо в такому сенсі?

Артем: Ну якщо то можна так назвати, то боюся кататися в ліфтах. Вони мене не люблять!;) Дуже часто застрягаю. Одного разу застряг, і простирчав годину, а мав вилітати в той час у Донецьк, добре що рейс затримали, бо була погана погода.

АТУМ: Любиш давати автографи?

Артем: Ну так щоб аж палко любити, то в мене такого нема. Інколи це просто приємно. Особливо коли приносять футболки з нашим лейб лом, зроблені власноруч, це взагалі круто. А бувало й таке, що на інтимних місцях доводилося мальнути;). Було таке, що сам арт-директор, це такий поважний дядько років 35-40 брав маркер, підходив, і ми розмальовували його «пивний» животик. А ще в нас бували приколи, коли нас із клубу забирає якась крута машинка, ми сідаємо, а нас там чекають дві дівчинки, і ділять «А Тагір мій, а НЕБА мій!». Насправді це дико сприймається. Особисто в мене є табу щодо цього, я собі дав обіцянку: мої серйозні стосунки з дівчиною ніколи не почнуться з нічного клубу.

АТУМ: Про що ти мрієш?

Артем: Ой!!! Слухай!!! Грає дуже гарний трек... він називається «Comming». От і я мрію, щоб до нас все прийшло: і здоров'я близьких та рідних, успіх і все-все, що може бажати людина. Ще я мрію ніколи не втрачати задоволення від роботи, щоб вона для мене була завжди нова і цікава. Мрію про музику, я живу нею... я все присвячую музиці, включаючи і самого себе! Також дуже хочу, щоб MADE IN HEAVEN мав «дитину», тобто щось таке, що б продовжувало нашу працю, таке, що б надавало перспективи.

АТУМ: Рецептик від тебе: як реалізовувати мрії?

Артем: Прагнути щиро, не прагнути заробити на мріях. Просто щиро жити тією мрією, любити, хотіти... і максимально робити все для її реалізації. Про себе можу сказати головне: я людина, яка реалізувала свої мрії!!! Я мріяв бути музикою, ді-джеєм!!. і зараз я реалізував це, і не спиняюся, а йду далі.

АТУМ: Бувають такі дні, коли хочеться втекти додому, замкнути двері на усі замки і сказати всім: ДО ПОБАЧЕННЯ?

Артем: Кожна неділя, після вечірок:-)))

У той вечір, я почула ще багато цікавого, але сюди воно би просто не вмістилося. З нами поряд сидів Тага, кум Артема, і дівчинка Іра, вони мені повідали ще купу всього!!! І я ще раз впевнилася: творити дива не так вже й тяжко! Особливо, якщо це диво має назву музика!

І на останок процитую Артема: «Ступайте небесами!»

Пи.Си. Дякую тобі, Тьома, ну хоч зараз я тебе можу так назвати. Дякую за те, що ти подарував мені такий веселий та цікавий вечір. Маю надію, що він буде не останній! Ти прекрасна людина, знай це! Я пишаюся тим, що можу заявити, в мене є НАДЗВИЧАЙНИЙ друг, і звати його Артем НЕБА.

Ще дуже дякую Іринці, ти в мене взагалі «камаззззік»;)))!!! Я думаю, що завдяки «небесам» наша дружба буде довгою і міцною! Чекай мене у гості!

АТУМ®

ПТАХА

Відпочивай у стилі

CLASSIC
піцерія

м. Ковель, вул. Міцкевича, 10
з 11⁰⁰ до 23⁰⁰

м. Ковель, вул. Сагайдачного, 6в
з 10⁰⁰ до 22⁰⁰

ЗАМОВЛЕННЯ ЗА ТЕЛ.:
5-11-66, 7-11-66

ПТАХА

АПЛІКАЦІЯ НЕВИННОСТІ

Людина, яка вимагає публічності, повинна нести відповідальність за свої слова, аби їх не трактували двояко. Щоправда, кожен розпилює себе на різні щоденні переживання, вчинки. Залишається лише об'єкт, зліплений з невинної простодушності та надуманої геніальності. Данський кінорежисер, провокатор і реформатор Ларс фон Тріер із тих, хто безкінечно шукає себе. Його незавершені та суперечні образи я намагатимусь скласти у цілісну аплікацію.

Принижені та ображені

Данія – країна маленька, і поява на світу квітні 1956 року такого неординарного кіносадиста як фон Тріер не викликає подивувань. Якщо говорити у цьому контексті про Україну, то проблеми нашого кіно лише в тому, що немає національної кіношколи. Страшно подумати, скільки Кубриків і Тарковських породила б ця кіношкола!

Герой цієї статті навчався у Копенгагені:-). Дебютував він із коротким метром аж у 1976 році. Його шлях до визнання був тернистим, адже він мав претензії на унікальність своїх кінодослідів. Перша у кар'єрі фон Тріера трилогія (перші два фільми: «Елемент злочину», «Епідемія») була завершена естетикою нуару (себто чорного фільму) притчею «Європа». Перед очима глядачів на екрані постає Німеччина жовтня 1945 року, в яку навідується скромний, мовчазний американець Лео Кесслер, його дядько влаштовує на залізницю провідником. Режисер вперше розкриває нам у цій роботі образ єдиного добродія серед негідників. Лео своєю працею намагається допомогти підняти країну та символізує добропорядність, але зовнішній тиск недолугих людей зламує його існування. Головну роль чудово виконав постійний і до сьогодні тріерівський актор француз Жан-Марк Барр. Мінімальні витрати на зйомки, шалено цікавий ч/б відеоряд з вкрапленнями кольору (наприклад, червоного-кров), хороший сценарій – все це втіха для любителів кіношних експериментів. Цю роботу не оцінили належним чином у Каннах 91-го, де віддали фільму другорядний приз журі. А ласий на нагороди Ларс фон Тріер у відповідь із люттю покинув кінофорум, пообіцявши ніколи не повертатись. Обіцянку він тримав, але увага Канн до нових фільмів режисера розтоптала його недовготривалу гордість. Сходження данця на світовий рівень відбулося у 1996 році. Саме тоді режисер представив свою нову роботу «Розбиваючих хвилі». Надривна емоційність наївної дитячої Бесс (неземне виконання ролі акторкою Емілі Вотсон) руйнує її життя. Вона одружується з чоловіком Яном, який згодом вирушає на нафтову бурову, де зазнає серйозної травми. Всепроникне і жертовне кохання її до Яна додає її героїні рис блаженності. Шалена експресія, що не залишає жодного глядача у спокої – це трагізм існування дівчини серед жорстокого оточення жахливих людей. Особливо вражає у цьому фільмі влада церковних осіб, що поводять себе як вершителі доль і судді, які викривають та виносять вироки. Їх жертвою стає дивна Бесс. Вони змушують усіх слабкодухих відвернутися від неї, в тому числі і матір. А хочеться просто сказати: вона кохала сильніше за всіх на світі. Стрічку одразу було відзначено на багатьох фестивалях, а у Каннах фільм був удостоєний призу гран-прі. На фестиваль режисер, як і обіцяв, не з'явився, але нагороду все ж таки прийняв. Варто згадати, що в 1995 році Тріер виголосив маніфест «Догма-95», що стосувався кардинальних змін у кінопроцесі і закликав усіх кінорежисерів брати до рук камеру, знімати лише натуру і не розкривати своєм'я у титрах. Саме за такими правилами з'явилися на світ «Ідіоти» (1998 р.) – відверта забавлянка фон Тріера, відзнята все тою ж ручною камерою із людьми, які протягом двох годин екранного часу демонструють із себе розумово неповноцінних осіб, які здатні на все. Ця стрічка жодним чином не несе ніякої оригінальності, лише банально провокує глядачів покинути сеанс до його закінчення. Після відпочинку з ідіотами Ларс фон Тріер демонструє швидку мобілізацію своїх гуманістичних поглядів. Ісландське втілення музики на ім'я Бйорк

згодилася взяти участь у мюзиклі фон Тріера «Та, що танцює у темряві» (2000 р). Також за участю кінодіви Катрін Деньов режисер вкотре відкриває на екрані рани американської аморальності та безправ'я: жінка Сельма (Бйорк) – чеська емігрантка, яка працює на заводі у США. Вона знімає квартиру із сином. Її «важкі» гроші здобуваються задля необхідної операції, аби поліпшити зір сину, в якого, як і в матері, прогресує сліпота. Серед її оточення найбільш близькою і світлою людиною є француженка (Деньов), яка помічає, що в Сельми серйозні проблеми через хворобу. Фатальна помилка на роботі майже сліпої героїні призводить до трагедії: її довго накопичувані гроші необхідно повернути на завод як конфіскацію. І вона у драматичному зіткненні із поліцейським, що приходить її обібрати, змушена піти на вбивство. Смертний вирок і гроші сину на операцію чи надія на збереження життя, але у сліпоті? Сельма, як й інші тріерівські герої, діє жертовно: вона, слабка і добродушна, згоджується на смерть, аби її малий залишився з повноцінним зором. Музичні номери із Бйорк, непересічний сценарій в купі з жахливо-болісною несправедливістю були оцінені Каннами «Золотою пальмовою гілкою». Які «Розбиваючи хвилі», це кіно не для втіхи і повторного перегляду. Одного разу вистачить, аби вразитись. Варто лише запастися носовичками.

V означає Вендетта

Насцені, розграфленій білою крейдою як макет міста, фон Тріер розпочинає свою нову трилогію. «Дозвілль» (2003 р.) – диво з див, робота, яка вперше в кар'єрі Тріера сіє нетерпимість до усіх без винятку героїв фільму. Спосіб виховання публіки з роками змінився, і данський песиміст викриває у майже тригодинній картині усі низькі інстинкти, примітивність і нігілізм. Суть історії така: дівчина Грейс (прекрасна Ніколь Кідман) біжить від невідомих гангстерів та натрапляє на провінційне містечко Дозвілль, де їй надає притулок хлопець Том. Він згодом знайомить її з усіма жителями. Ті згоджуються прийняти Грейс і гарно ставляться до безкінечної доброти, щирості дівчини, яка самовільно згоджується допомагати кожній сім'ї у домашніх справах. Але гуманізм Грейс згодом перестає грати їй на руку: громада Дозвілля починає себе вести як стадо тварюк, що підставляють, звинувачують і просто її використовують. Розв'язка цієї історії шокує. Серед так званих гангстерів виявляється батько-багатій Грейс, який вкотре навідуючись у Дозвіль, знаходить там свою доньку. Героїня Ніколь Кідман після недовгих роздумів згоджується, «що цей світ стане кращим, якщо в ньому не буде такого міста як Дозвілль». Всіх розстрілюють, залишаючи в живих лише пса Мойсея. Бутафорний місяць на сценічному небі набуває кривавочервоного кольору. Свою оригінальну роботу із цілим розсипом зірок Тріер привіз у Канни, де його старання проігнорували, віддавши головні призи не менш трагічному «Слону» Гаса Ван Сента.

Символічний «Дозвілль», які обіцяв режисер, був початком нової американської трилогії. Дивина, адже сам Ларс, за чутками, жодного разу не бував у США через страх польотів, а тому його бачення заокеанської імперії розмито-стереотипне, почерпнуте із хронік чи книг. Другою главою блукань Грейс став «Мандерлей» (2005 р.) – місто, де мешкають негри, які підкоряються білій леді, хоча рабство вже 70 років тому як було скасоване. Усе ті ж відсутні декорації та копіювання стилістики попереднього фільму наштовхують на об'єктивні порівняння «Мандерлею» із «Дозвіллем». Після кривавої помсти Грейс натрапляє на поселення, де чорношкірі виступають не лише у ролі жертв рабовласництва, але і самі демонструють відсутність достоїнства. Навіть після смерті леді вони не полишають комплексу меншовартості. Грейс усіма своїми діями намагається створити у Мандерлеї дух рівності і самоуправління. Але її ідеалістичні мотиви розбиваються, не втілившись у життя. Ця картина чомусь досить відчутно програє «Дозвіллю» за драматичним наповненням. Після певного провалу «Мандерлею» режисер пообіцяв відзняти третю картину про Америку. Але цей проект, хоча вже надворі 2009 рік, так і не втілений у життя. Ларс фон Тріер воліє усамітнитись у рідному Копенгагені та «не висовуватись» далі Данії. Навіть у Канни він їздити вже не хоче. Цього року режисер обіцяє зафільмувати нам «Антихриста» із Вільямом Дефо і Шарлоттою Гензбург. Мабуть, знову Тріер буде злитися...

Максим Івануха

Самовираження чи самознищення?

Чи хотів би хтось бути у цьому світі сірою мишкою? Здогадуюсь, до якої відповіді ви схиляєтеся... Хтось привертає до себе увагу неординарним стилем в одязі чи поведінці, хтось – зачіскою, інші ж – яскравим макіяжем. Та найпростіший спосіб гарантовано бути поміченим – «вчепити на себе ярлик» приналежності до певної субкультури (панків, металістів, емо і т.п.). Найбільш екстравагантно з усіх субкультур виділяють себе готи – так звані темні романтики. Для свого іміджу вони обрали чорний колір як вияв протесту, нонконформізму, опозиціонізму та недовіри до сучасного суспільства з його канонами та стереотипами. За визначенням власне готів, чорний – контрастний колір. Він допомагає виявити відчуженість, скорботу та усамітнення. Представників цієї субкультури об'єднує потяг до темного боку людського життя. Радість вони вважають примітивною емоцією і надають перевагу смутку, який «має широкий спектр відтінків». Вірять у смерть як найвищу інстанцію, від якої ніхто не може сховатись. Саме тому деякі готи часом відвідують кладовища, адже у цьому місці «найкраще думати про потойбічний світ та нікчемність земного життя». Песимізм вони сприймають як шлях до отримання живого струменя енергії (чи не парадоксально?). Готичну атрибутику складають: єгипетський анк (символізує вічне життя), восьмикутна зірка (символ хаосу), сумки у формі домовин, черепки. Особливої уваги заслуговує носіння повернутих догори ногами хрестиків, що означає визнання верховної сили сатани. Готи черпають наснагу з фільмів жаху («Дракула», «Ворон», «Мумія») та літератури романтизму, символізму та декадансу. Музику, яку вони слухають (стилі darkwave, deathrock, goth punk, dark electro, gothic rock) наскрізь пронизує мотив болю втрати, смерті, самотності, безвиході.

Занурюючись у готичну атмосферу, переглядаючи статті й журнали, слухаючи музику й безпосередньо спілкуючись із представниками цієї субкультури, я наче втрапила в іншу реальність. Це був світ, де немає тепла, немає світла, де начебто існує любов, але вона пустоцвітна. Це був світ із розбитих ще зовсім юних сердець. Ідеолог готів в Україні Віталій Федун в одному з інтер'ю зазначив, що «власне готика катастрофічно впливає на людину. Або вона дає їй крила, або перетворює на монстра, який сам собі та іншим робитиме погано». Моя ж добра знайома на запитання, чому вона залишила готичну субкультуру, відповіла: «Я приїхала навчатись до Києва, знайшла друзів, кохану людину і тепер щаслива, а готика і щастя – це речі несумісні». Виникає питання, чи варто займатися самознищенням? Певно, причина такого самовираження – брак уваги й любові з боку соціуму.

Можна безкінечно вичерпувати глечиком з кімнати темряву, а можна просто ввімкнути світло.

Надія Голядинець

«АРТ-ве4ір»

Наша молодь направду надзвичайно талановита і творча. Тільки от не всім вдається видавати збірки, виставляти свої фото, художні роботи в галереях, виступати на концертах, випускати власні платівки. Фестиваль «Арт-вечір» існує для «запалювання» та підтримки молодих талантів, себто молодих письменників, фотографів та художників, музикантів, які варті, аби про їхню творчість знали. Тому наприкінці кожного року видаватиметься збірка і диск, де будуть розміщені біографії та творчі доробки активних учасників арт-вечора.

Перший «Арт-вечір» стартував 20 грудня у місті Володимирі-Волинському. На святі поезії, музики та художнього мистецтва витав приємний чарівливий аромат і відчуття теплоти, яке огортало тебе повністю.

Позитиву не могло перешкодити навіть вимикання світла у найвідповідальніші моменти дійства. Темрява та відблиск свічок, ліхтарів лише додавали ще насиченіших фарб і відчуттів до загальної атмосфери вечора. Особливо вразив гурт «Інші» (Володимир-Волинський) – від їх гри та співу вокаліста мурашки бігли по шкірі, а навколо все завмерло, зачудовано слухаючи усі ті пасажі, надриви, емоції та експресію співу. Тьорік та Сергій Малюга вразили віддачею та глибиною виконання.

Варто відзначити Антона Щербіка– мегапозитивний хлопчина, організатор вечора, митець та креативщик потішив своїми доробками. Його вірші, зарядженні такою теплою енергетикою, як і він сам. Тарас «Сирий» і його поезії – божевільні, відверті та завуальовані. Також вразили Дмитро Кошляцкий та Роман Акціонер. Просто захопили роботи художниці Ніни Галінської, вони наповнені якимсь внутрішнім сяйвом, красою та майстерністю. Олександрі з Нововолинська дякую за її відкритість і вазелін «нєпасєда»))))

Загалом вечір пройшов не просто вдало, а на найвищому рівні. Виключно позитивні емоції. Заряд енергії та натхнення був надзвичайно потужним. Організаторам можна лише побажати натхнення, наполегливості, креативу та ні в якому разі не зупинятись на досягнутому, адже саме завдяки їм відбувся цей «Арт-ве4ір»! На наступний чекайте в Луцьку)))

«Арт-ве4ір» запрошує молодих митців: поетів, музикантів, цікавих та креативних людей – до творення сучасної культури.

TRIASSA

«Срібний перстень»

Ви не чули про новий молодіжний рух «Срібний перстень?» Саме цей рух сьогодні збирає під своє крило молодих людей, життя яких будується на принципах чистоти, вірності та високих моральних цінностей. «Життя надто коротке, щоб губити його просто так!» – ось наш лозунг. Цей девіз і розуміння його дає нам сили змінювати наше життя і допомагати у цьому нашим друзям і знайомим. Проживи так, щоб хороша пам'ять про тебе залишилась після тебе!

А зараз більш детально. «Срібний перстень» – міжнародна громадська організація, основою діяльності якої є розповсюдження ідеї чистоти стосунків.

Трохи статистики: Україна займає 1-ше місце у світі за кількістю експортованих за кордон білих повій; 1-ше місце в Європі за темпами росту випадків зараження ВІЧ/СНІДом, венеричними захворюваннями і кількістю розлучень. Яскрава і багата ікебана! Є над чим задуматися.

Епідемія СНІДу косить під одну гребінку смерті багатих і бідних, гомо- і гетеросексуалів, вражаючи у першу чергу молодь. Чому таке відбувається? Відповідь проста – сексуальна розпуста.

Статеве життя сучасна молодь починає у 12 – 13 років. Причиною дитячого і підліткового сексу є сумнівна мода, нав'язані нам низькопробні фільми і серіали, розпуста і «свобода» у ЗМІ.

Деколи щире бажання юних привернути до себе увагу, самоутвердитися, довести свою дорослість призводить до непоправних наслідків: рання вагітність, аборти, венеричні захворювання, безпліддя, емоційні травми, СНІД…

Але вихід є! Україну може врятувати «епідемія» вірності та самоповаги!

Члени організації «Срібний перстень» – це люди, які прийняли рішення берегти себе в чистоті – фізичній та моральній. І в ім'я цього вони дали обітницю перед Богом, людьми і самими собою. Після скріплення такої обітниці підписом кожен одягає на безіменний палець срібний перстень – як свідчення прийнятого рішення.

В Україні вже більше 30 тисяч людей з такими перснями. Вони відмовилися ввіряти своє життя, долю, здоров'я, любов і майбутнє своїх дітей сліпому випадку і хвилинній насолоді.

Приєднуйся! Живи повноцінним і цікавим життям разом з нами! Повір, це реально: жити яскравим, драйвовим і екстремальним життям безалкоголю, наркотиків, куріння і невпорядкованих статевих зв'язків!!!

Ми разом вирішуємо сьогоднішні соціальні проблеми суспільства.

Ми будуємо наше майбутнє.

Ми вміємо насолоджуватись життям на всі 100% без шкоди для здоров'я!

Приєднуйся до нашої команди!

Телефонуй, знаходь нас:
8-068-140-41-03 – Олександр

МГО «За життя»

Наприкінці 2008 року театр-студія «Гармидер» відсвяткував свій перший ювілей – 5-річчя :-)

5-річчя «Гармидеру» – це:
5 років пошуку
5 років звершень
5 років сцени
5 років емоцій
5 років ЖИТТЯ

Ігри розуму: інтуїція

Мозок людини – дуже складна і загадкова штука. У чомусь його можна порівняти з комп'ютерною машиною – багатофункціональною системою, яка не лише зчитує, розпізнає, сортує, а й обробляє та створює різного роду інформацію. Проте коли на кожен комп'ютер є свій програміст чи адміністратор, що дасть раду з будь-якою програмою, то з людським мозком все трохи по-іншому. Вчені та психологи давно дали пояснення багатьом процесам у нашій голові з фізіологічної точки зору, але є ще найглибші закутки підсвідомості, які для людства досі лишаються terra incognita.

«Я так і знав!!!» – стандартна і буденна фраза, ми й гадки не маємо, звідки йдуть такі сигнали. Як нам вдається заглянути підсвідомо в майбутнє чи вибрати вірний шлях «наосліп»? Випадковість? Збіг? Ні.

Інтуїція (від дієслова «intueri» – «вдивлятись», «проникати поглядом», «миттєво осягти») – це здатність прямого безпосереднього збагнення істини без попередніх логічних розмірковувань і доказів.

Інтуїція, або як ми це називаємо – «шосте відчуття», є у кожної людини. Інтуїція має правильну відповідь на всі питання. Чим краще людина знає і відчуває саму себе, чим менше вона затиснута у рамки власних переконань та очікувань, тим частіше та дужче це шосте відчуття проявляється. Часто ці прояви є несвідомими. Передчуття радості та впевненості напередодні успіху, відчуття тривоги перед провалом – це схоже на сигнали «згори», які ми, до речі, рідко беремо до уваги, посилаючись на звичайнісінький збіг обставин. Часто буває таке: студент чомусь впевнений, що на парі його обов'язково запитають, дівчина, почувши телефонний дзвінок, відразу здогадується, що це коханий, або, йдучи по вулиці, ми мимоволі очікуємо зустрічі зі старим знайомим, і це через декілька хвилин і трапляється. Дуже часто люди здатні відчувати події, пов'язані з їхніми близькими. Ненароком сказане слово (сказали про когось у минулому часі – згодом стає відомо, що цієї людини не стало) або навколишні знаки (кинута кимсь фраза, уривок почутої пісні наштовхують нас на зміну свого рішення) теж є проявами «шостого відчуття». Та бувають випадки, коли це саме відчуття може відвести біду, незрозуміла сила змушує в останній момент передумати. Люди не випадково спізнюються на літаки чи поїзди, що потраплять в аварію. За статистикою, майже усі пасажирські транспортні засоби, що розбилися, були заповнені лише на 61 %.

Крім того, що інтуїція допомагає нам у буденному житті, багато відомих людей у своїх відкриттях і винаходах зобов'язані саме їй. Всім відомо, що Ісаак Ньютон відкрив закон земного тяжіння після того, як йому на голову впало яблуко. Побачивши звичайну павутину, інженер Семуель Браун сконструював висячий міст. Винахіднику Еліасу Хове наснився сон, де він побачив гострого списа із отвором на наконечнику, схожому на голку швейної машинки – так був зроблений ще один винахід.

Психологам важко пояснити, як усе це працює. Вони користуються терміном insight – «осяяння» – момент, коли у голову приходить нова ідея чи правильне рішення. З фізіологічної точки зору, за інтуїтивне мислення відповідає права півкуля мозку. В людей, у яких вона більш розвинута за ліву (тобто у шульгів) шосте відчуття, а також схильність до ясновидіння проявляються набагато дужче, у той час, як «правші» схильні спиратися на логіку та мислити раціонально. Хоча ранньослов'янська та деякі інші культури середніх віків вправно володіли як правою, так і лівою руками, відповідно як і розумом, так й інтуїтивними відчуттями. Вчені вважають і підсвідомість, і думки, і почуття матеріальними та назива-

ють цей феномен людського мозку колективною свідомістю, або ноосферою.

Був проведений експеримент. Пацієнту з пошкодженим центром мозку, що відповідає за обробку візуальної інформації провели моніторинг, під час якого хворому було продемонстровано фотографії з різними виразами облич. Він не зміг визначити жодного з них. Проте обличчя, що виказували різноманітні емоції (радість, злість, переляк) він «вгадував» набагато влучніше. Вчені були вражені тим, що показники правої півкулі пацієнта були такими ж, як і у здорової людини. Інші численні дослідження виконання різного роду завдань (з числами, картинками) продемонстрували, що успішніші у своїх результатах були ті пацієнти, які виконували завдання інтуїтивно, а не йдучи логічним шляхом.

Іноді лише логіки в житті занадто мало. Вона аналізує, проте не створює нового, вона не в змозі відрізнити істинне від хибного. Саме інтуїція дає змогу помітити це істинне. На відміну від логіки, вона працює швидко, миттєво, їй не потрібні докази чи опора на догми і правила. Зазвичай, людина з логічним мисленням не вміє мислити інтуїтивно, і навпаки, довірившись інтуїції, відпадає логіка.

Інтуїція крокує пліч-о-пліч із творчістю. Як творчі люди відчувають мистецтво, що за поштовх примушує їх виливати ідеї та відчуття на папір, полотно, у звуки, рухи чи емоції? Найцінніше, найвище, найпрекрасніше народжується завдяки внутрішньому «шостому» відчуттю. Щоб створити витвір мистецтва чи зрозуміти його суть, недостатньо теорії, знань. Потрібно вміти відчувати, нематеріальне, приховане.

Нещодавно вчені винайшли спеціальний прилад, котрий здатен розвивати інтуїцію. Він має дві кнопки, на кожній з них періодично з'являється електричний розряд. Потрібно вибрати «безпечну» кнопку, на кожне невірний вибір прилад відповідає невеликим розрядом струму. З часом людина починає відчувати правильний вибір кнопки. Проте є й простіший варіант розвитку власної інтуїції. Потрібно просто навчитися відчувати самого себе і ті сигнали, що посилає нам підсвідомість. Прислухатися до відчуттів, емоцій, вміти ними керуватись, але ні в якому разі не зациклюватись на негативних сигналах, помічаючи у всьому загрозу. «Перша думка – найвірніша» – у більшості випадків так воно і є. Не завжди варто керуватися загальноприйнятими принципами чи стихійними бажаннями, тому що все на світі є відносним. З кожної ситуації існує декілька виходів, один з них обов'язково вірний. Слухаєш себе – знаходиш його. Це доступне абсолютно всім і кожному, вмій лише цим користуватись. І тоді фрази типу: «Якби ж то все повернути!..» чи: «Для чого я так втнув?..» – стануть неактуальними.

Мар'яна Голодняк

швидкий
стабільний
дешевий
Сьогодні і назавжди!
Інтернет
VTC
"Волтелеком"
м. Ковель
вул. Косачів, 8, III поверх
8 068 3466050
ПІДКЛЮЧЕННЯ - БЕЗКОШТОВНО
МЕРЕЖЕВИЙ ТРАФІК - БЕЗКОШТОВНО
ІНТЕРНЕТ - ВІД 20 ГРН. ЗА МІСЯЦЬ

ОРЕНДА під торгові площі, офіс, банк, кафе.

м. Ковель,
вул. Грушевського, 2б

м. Ковель,
вул. Шевченка, 2б

Тел.: 8-095-5788862

ЗАЧИНЕНА ПРОСТОТА

Словесно-римовані комбінації і художні абстракції – такими мистецькими справами займається молодий ковельський поет-початківець Гарик. Занурюючись у розмову із героєм статті, я кидавсь у своїй цікавості від фантазії до буденщини.

– Звідки твої вірші, що ти в них вкладаєш?

– Це спостереження за навколишнім світом, людьми, бо я люблю спостерігати. Немає у них чогось вигаданого, усе з життя.

– Чого тобі не вистачає у житті?

– Мені не вистачає чимало чого, якби я про це думав багато, довелося б залізти у якусь депресію.

– Віриш, що те, що ти пишеш, буде жити довго?

– Через 10 років я подивлюся на свої вірші і скажу, що це відстій.

– Скандали у творчості – запорука популярності?

– Будь-який скандал додає популярності, але вона мені не потрібна. Я пишу лише для себе.

– А для чого тоді озвучуєш свою поезію і друкуєш її тут?

– Мені цікаво, як оцінять: те, що пишу: цікаво чи ні.

– Тобі вистачає впевненості у собі?

– Ні, я не самовпевнений, мабуть мені не вистачає егоїзму, аби думати, що я самодостатній. Всім чогось бракує.

– Що для тебе кращий бік життя?

– Мені подобається моя воля у творчості, а в житті спочатку потрібно побачити гіршу.

– Що скажеш про свої стосунки з олівцем?

– Я не вмію малювати, як вчать у художніх школах. Те, що я створюю на папері, – це просто абстрактне бачення, у кожному малюнку є думка і навіть історія.

– У твій світ вхід за запрошеннями?

– Ні, вхід за довірою! А здобути її важко. Я до певної міри замкнутий.

– Митцям потрібне кохання. У тебе воно є?

– Кохання в мене ще не було. Я не знаю, чи вмію любити. Наступного разу, коли прийдеш, може, я вже когось кохатиму, тоді і розповім.

– Ти людина релігійна?

– Релігію не чіпаємо. Мої друзі та рідні сповідують різні релігії.

– Ти відчуваєш якісь впливи на себе?

– Тих, кому я поклоняюсь, нема. Я сам по собі, мабуть що...

– Жорстокість у мистецтві: дружиш з нею?

– Та ні, я добрий. Хоча мені подобається жорстоке арт-ове кіно: «Слон», «Забавні ігри», «Вантаж 200».

Максим Івануха

СЛІДИ
Вже пізно,
На вулиці сніг, та горять ліхтарі.
Сліди на снігу.
Вони не мої.
Твої?
Сліди у дворі,
На порозі сліди.
Сліди я побачив на ґанку.
Звідки вони та до кого ішли?
У кого спинились до ранку?
Дійшли, не дійшли?
Зустрілись в дорозі.
Зморились і спати лягли,
Та, відпочивши, далі пішли.
Сліди на снігу...
На моєму порозі...
Постійно в дорозі.
Назавжди в дорозі.
Вічно в дорозі були –
Сліди, що я бачив вночі на снігу.
Сліди, що я бачив вночі на своєму порозі.

* * *

Порожні вулиці , холодні ліхтарі.
Опале листя під ногами.
Стовпи, дерева, світлофори, крани
Кафе та клумби, магазини та паркани,
Дорожні знаки, пішохідні переходи.
На зустріч йдуть самотні перехожі,
Один на одного не схожі.
І ти на зустріч їм ідеш, самотній теж...
А поруч десь лунають феєрверки
І хтось відчув себе щасливим в цей момент.

Гарик (Сергій Царук)

Драм і бас клубних джунглів

Якщо розглядати музкультуру в розрізі, зсередини, який із факторів впливу на людські вуха і мозок виявляється домінуючим? Якщо це музика електронна, та, яка сприймається фонетично, що є головним: біт, надрив, вокал чи загальний настрій? «Атмосфера рейву» – скажуть досвідчені клабери, незалежно від музичних пристрастей.

Атмосфера поміж людей, об'єднаних одним танцмайданчиком та одними ритмами. Божевільний саунд, яскраво одягнена молодь, лазери, жонглери, діджей за вертушкою, MC з притиснутим до рота мікрофоном і крики «Rewind!!! Rewind!!!», після яких чути звук перемотування плівки, і трек починається спочатку. Саме в такій атмосфері зароджувалась одна з найшвидших танцювальних течій – Jungle, або добренам знайомий drum'n'bass.

Це було у Лондоні… 90-ті роки… Нічні клуби кишіли вечірками, що закінчувались лише опівдні. Ночі «Orange Club» в клубі Hippodrome, вечірки «A Way Of Life», де біля керма стояли такі діджеї як Darren J, Kenny Ken, DJ Randall, звучали Prodigy «Out of Space» і рвав публіку MC GQ…

Та якщо вже заглядати найглибше, аж до витоків, то все починалось у серці африканських племен і шаманських обрядів із шаленими танцями. Саме їм були характерні перші елементи брейкбіту. Темношкірі привезли цей ритм до Америки, де з'явились на світ джаз, соул, реггі та хіп-хоп – культура афроамериканських гетто, де білі були персоною нон-грата. «Jungle – це відповідь Англії на хіп-хоп» – так в одному з інтерв'ю газети New York Times Grooverider охарактеризував появу джангл-музики.

У багатьох ді-джеїв є свої улюблені версії походження назви «Jungle». Хтось запевняє, що її ввів Fabio, сказавши, що це музика джунглів гетто. Хтось згадує місто Кінгстон на Ямайці, Tivoli Garden's, або Jungle, як називали його жителі та місцевий гурт «Junglists» з композицією «Alla the Junglists». Та якщо дивитись глобально, jungle – це музика, що вийшла з андеграунду, з трущоб, музика не для загальних вух, не для мейнстріму, лише для шалених і диких.

Немає великого розмежування між поняттями «jungle» і «drum'n'bass». Словом «jungle» іноді називають старий, олдскульний драм, з якого і починалась вся історія розвитку цього музичного жанру, а «drum'n'bass» – це вже сучасний матеріал з новими ритмами і звуками. Проте найчастіше ці два поняття є синонімами: d'n'b – це jungle , а jungle – це d'n'b. У Штатах вживають об'єднану назву Jungle Drum and Bass (JDB).

Музика drum'n'bass – це суміш елементів брейкбіту (так званого «ламаного ритму», що суттєво відрізняється від «прямого» 4-ударного ритму музики техно, хаус і транс) та хіп-хопу, швидка партія барабанів, глибокий бас і стрімкий темп. Елемент басу тут найбільш підкреслений, на відміну від інших жанрів танцювальної музики. Авторами драм-композицій є продюсери, які в більшості випадків є і ді-джеями, що виносять музику в натовп, використовуючи традиційні для хіп-хопу прийоми: скретчі, подвійні дропи (дроп – момент різкої зміни ритму чи басу, після якого йде вихід брейкбіту) та рівайнди (перемотування треку на початок).

1991 рік… З'являється англійська Hardcore-сцена. Музиканти починають міксувати бас із реггі з пришвидшеним бітом із хіп-хопу – треки зі швидкістю 145-150 ударів на хвилину. Це вже перший jungle, що яскраво протиставляється рівним і передбачуваним ритмам музики транс і хаус. Хрещені батьки новоспеченої течії – це Fabio, Grooverider, Roni Size, Andy C, DJ SS, Brockie, Goldie та інші ветерани драм-сцени. 90-ті роки були народженням культури U.K. Happy Hardcore. Музика «розповзається» Великобританією, з'являються піратські станції, прихильники та відкривається перший jungle-клуб в Лондоні.

1994 рік – ragga-музика потихеньку відходить в небуття,

але еволюціонує в ragga-jungle, або як його ще називають gangsta, де змішані звуки музики реггі та довгі вокальні партії. Композиція «Incredible», написана General levy разом з продюсером M-Beat, увірвалась у кращу десятку музрейтингу Великобританії та стала першим jungle- хітом.

Не минає і року, як ді-джей LTJ Bukem (лейбл Good Looking) виносить на драм-арену Intelligent drum'n'bass (або Atmospheric) – м'який, задумливий, схожий на музику прибою, майже лаунж, орієнтований на прослуховування в домашньому середовищі, позбавлений клубного драйву. Напрям, протилежний жорстким елементам рагаджанглу. А сам gangsta розгалужується на hardstep та jump-up, де відчутний вплив фанку (Mickey Finn, DJ Aphrodite).

Drum'n'bass розганяється у своєму розвитку, у 1995 році з'являється jazz-step і dreadbass (фішка – ефект реверсу – басової лінії, прокрученої задом наперед). Піратські станції Kool FM, Eruption FM, Rush FM 24 години на добу розносять d'n'b по всьому Лондону. Організовуються перші рейви, котрі збирають найрізноплановішу публіку, готову стрибати і божеволіти й при увімкненому світлі після закінчення вечірки. Формується ціла субкультура джанглістів.

Далі саунд драму стає все '»темнішим», домінує «холодний» біт, похмурий міцний бас і більш жорстке звучання. Це вже techstep з продюсерами Bad Company і Konflict на чолі, лейблами Emotif, No U-Turn. Drum'n'bass потроху переходить з піратських радіостанцій до комерційних і поширюється по всьому світу. З приходом мілені-уму Fabio представляє слухачам liquid funk з елементами диско, хаусу та вокалом. Він завойовує танцмайданчики разом із метрами High Contrast, Logistics, Marcus Intalex, Nu:Tone, та в 2005 році стає найпопулярнішим піджанром драму. Паралельно з'являється dubwise (Digital, Spirit) та drumfunk (Fanu, Breakage, Fracture & Neptune), а також darkside, шалений ритм якого зводить з розуму меломанів до сьогодні.

Це вже абсолютно новий рівень. Драм-вечірки збирають публіку 10-15 тисяч чоловік, фести та рейви організовуються по всьому світу. Одні з найбільших – «Піратська Станція» і «World of Drum&Bass» щорічно «зривають дах» молоді міста Санкт-Петербург.

Сьогоднім музика drum'n'bass розгалужена та наповнена новими елементами інших музичних стилів, аж до класичної музики (Omni Trio). Це experimental jungle – суцільний потік авторських думок, наповнений потойбічними звуками, обірваним басом та відгомоном інді-року (Twisted Science, Designer, T.Power). Це future step – новий піджанр драму, де змішані рок, реггі, хіп-хоп та багато іншого (Pendulum, DJ Fresh, Subfocus, The Force). Це neurofunk, котрий зараз набирає обертів популярності (Mindscape, Noisia, Phase, Prolix, Matrix), sambass – бразильські гарячі та веселі ритми драму, пляжі з сонцем і напівроздягнені дівчата (DJ Marky, Mad Zoo, Patricia Narx), trancestep і techmospheric. Світова драм-сцена налічує сотні імен, зібраних з усіх континентів. Найпопулярнішими українськими d'n'b-виконавцями є VGK, Infuzoria, Purple Unit, DJ Oxygen, King of Zero, Pchel.

Окрім вінілових платівок та звукової апаратури нічних клубів, drum'n'bass-треки широко використовуються у відеоіграх, автосимуляторах і 3D-шутерах, а також як саундтреки до комп'ютерних ігор. Найвідоміший приклад – радіостанція «MSX FM» у Grand Theft Auto III, де чути композиції лейблу Moving Shadow. Елементи драму використовує навіть поп-музика (Puretone, Girls Aloud). Почитати про цей музнапрям можна в щомісячних журналах Knowledge Magazine та ATM Magazine. Послухати – на Радіо Рекорд (Санкт-Петербург, 106,3 FM) у програмі «Піратська Станція» і «Шторм», а також на британському BBC Radio One.

Джангл-музику часто порівнюють із джазом. Вона відрізняється відсутністю передбачуваності та затертих мотивів, ритмів, суцільним и емоційними викидами та потоками думок, купою музичних прийомів та традицій, багатогранністю та яскравістю. Музика відчуттів, музика способу життя, музика не для загалу, а для обраних, тіло та мозок яких до неадекватності дико резонує від кожного біту та удару барабанів, увесь сет від початку до кінця. Музика як клубок драйву, як американські гірки, музика як життя…

Мар'яна Голодняк

ДІТИ КОЛЬОРУ ФІАЛКИ

Фантастична література частенько береться описувати майбутнє людства. Спроби спрогнозувати перспективи нашого розвитку не залишають і вчені практично всіх наукових напрямків. А тим часом людство вже змінюється, породжуючи нових людей, ім'я яким діти індиго.

Сам термін «діти індиго» з'явилося завдяки американці Нэнсі Энн Тэпп, яка 1982 року видала книгу «Як розібратися в житті за допомогою кольору». Як синестетик і ясновидиця, Нэнсі могла бачити ауру людини у вигляді легкого марева певного кольору навколо фігури людини. Вона стверджувала, що з кінця 70-х років у світі стало більше дітей, народжених з аурою кольору індиго – глибокого синьо-фіолетового кольору. В эзотериці такий колір називається кольором розуму. Кількість дітей з аурою такого кольору не зменшується, а, навпаки, за сучасними даними автора, збільшилася до 97%.

Особливості дітей індиго

Феномендітейіндигополягає в тому, що це неординарні діти, найчастіше наділені надприродними,паранормальнимиздібностями.

Одним з яскравих представників перших дітей індиго в Росії стала знаменита Ніка Турбіна, яка в 4 роки писала філософські вірші, у дев'ять років видала свою першу збірку і здобула премію «Золотий лев».

Удітейіндигояскраваінтуїція, гостро виражене почуття власної гідності, вони не приймають жодних форм тиску й відкидають стереотипи. Для них не існує загальноприйнятих норм поведінки, а пояснення «так треба, так прийнято» – порожній звук. При спробіавторитарноговпливутакі діти замикаються в собі, блокуючи слуховой чи зоровий канал сприйняття, або трансформують свою незадоволеність в агресію. З самого малечку такі діти шокують «не дитячими» поглядами на життя, вони усвідомлюють своє призначення й не соромляться говорити про це. Такожімвластивіусвідомленнясвоєїабсолютної правоти, яку вони найчастіше не можутьпояснити,ікатегоричність суджень. Вони просто знають, як правильно діяти в ситуації, що відбудеться через хвилину, або в чому зміст їхнього життя. Дуже часто такі діти гіперактивні, й лікарі ставлятьїмдіагнозСиндром ДефіцитуУвагиійГіперактивності (СДВГ).

Дослідники феномена дітей індигобачатьістотнурізницюміж «вундеркіндом» та «індиго». І полягає вона в наступному: індиго наділені талантами із самого народження. Вони вже у рік або й раніше можуть писати складні хімічні формули, на інтуїтивному рівні описуючи процеси, у яких складно розібратися навіть студентам, або ж пишуть картини. Таланти їх численні й часто носять екстрасенсорний характер. Наприклад,однадитинаможе розуміти мову тварин, писати вірші й інтуїтивно змішувати трав'яні настої, що допомагають хворому дідусеві. Вундеркінди ж усього лише дуже швидко навчаються й талановитівчомусьодному.Вони не порушують підвалин і не ламають стереотипів, на відміну від індиго. Та й неймовірною інтуїцією вони теж похвалитися не можуть.

Учені про дітей індиго

Однозначної думки щодо феноменудітейіндигосучаснанаука ще не виробила. Визнаючи необхідність індивідуального підходу до виховання й навчання кожної дитини, багато психологів мають дітей індиго за звичайний міф, що став особливо модним у новому тисячолітті. Деякі вчені вважають, що цим гарним терміном батьки прикривають власну неспроможність і небажання зрозуміти своїх малят, глибше вникнути у причини неслухняності, замкнутості, а потяг дітей до спілкування з дорослими людьми пояснюють усього лише відсутністю уваги з боку мами й тата.

Проте існують учені, які вважають, що не все так просто, пояснюючи неординарність здібностей і поведінки дітей індиго тим, що вони суціль є амбидекстрами, тобто в них однаково розвинені обидві півкулі мозку. Таказбалансованаробота півкуль (одне з яких відповідає за аналітику, логіку, а інше – за інтуїцію,

творчий початок) і дає настільки вражаючі результати. Цілком імовірно, що індиго – це новий етап еволюції людства, нова раса.

А моя дитина – індиго?

Багато батьків, прочитавши ці рядки, можуть подумати, що їхня дитина – індиго. Справді, всі ознаки присутні: рухливий, некерований і неслухняний і, звичайно ж, найрозумніший. Справа за малим – діагностувати колір аури. Але насправді далеко не всі розумні, розвинені й «дорослі» дітки, що не дуже підкоряються батькам, можуть бути зараховані до числа дітей індиго. Для з'ясування, чи ваша дитина також індиго, пропонуємо ознайомитися з наступними твердженнями. Якщо половина й більше тверджень характеризують ваше чадо, то ймовірність того, що крихітка потрапляє до категорії індиго, дуже висока:

- ваша дитина володіє паранормальними здібностями або ж інтуїцією й чутливістю аж до надприродного;

- лікарі підозрювали (або діагностували) у нього СДВГ або аутизм;

- ваша дитина не грається, а займається інтелектуальною або творчою діяльністю;

- вона чудово відчуває фальш, а від дорослих вимагає докладних, серйозних і точних відповідей на все, про що запитує;

- на погрози дитина не реагує, а у відповідь на зайвий тиск реагує люто й агресивно;

- усвідомлює свою місію на Землі, усвідомлює почуття власної значимості й унікальності, про що часто говорить вам і навколишнім;

- дитина не любить однолітків (за винятком дітей з такою ж поведінкою), тягнеться до дорослих або замикається в собі;

- під час розмови дивиться прямо в очі;

- у зіткненні з консервативними, авторитарними системами індиго губляться, впадають у депресію;

- ваша дитина часто розповідає (малює, описує) інший світ, дивні пейзажі, вражаючи дорослих деталізацією, і пояснює, що це не фантазії (а інші виміри, минулі життя або щось ще).

Виховання дітей індиго

Якщо ви все-таки прийшли до висновку, що ваше дитя – індиго, то не варто впадати у відчай чи ейфорію. Просто потрібно буде враховувати деякі особливості у вихованні.

У першу чергу вам і вашим рідним варто назавжди перестати «сюсюкати», а розмовляти з дитиною «по-дорослому», відповідаючи на всі її питання. Також назавжди в минулому повинні залишитися авторитарні методи виховання, ніяких висловлювань у дусі: «так буде, тому що я так сказав!»- бути не має. Уникаючи подібних твердих методів тиску, ви створите дитині сприятливий домашній клімат.

У той же час не можна допустити вседозволеності. Надавайте дитині право вибору, але, пропонуючи свої варіанти подальших дій, скеровуйте її розвиток. Наприклад, у холодну пору року ви можете запропонувати дитині одягатися тепліше перед виходом навулицю (пояснюючи: «Щоб не занедужати»). Не дивуйтеся, якщо дитина індіго, ідучи на компроміс, відразу знайде інший, свій вихід із ситуації: «Одягатися не так тепло, але й гуляти недовго, а як тільки стану замерзати, повернусь додому». Напевно, ви не будете згодні з таким варіантом, але й категорично забороняти теж не варто. Натомість допоможіть дитині подумати, що буде, якщо вона недостатньо добре одягнеться?! Швидше за все, вона сама прийде до висновку, що краще все-таки одягтися.

Ніколи й ні за яких умов не говоріть дитині неправду. Пам'ятайте: немає нічого такого, чого ваша дитина не зрозуміє, а от замкнутися в собі й перестати звертатися до вас у випадку брехні зможе.

Намагайтеся визначити таланти вашого маляти й дозволяйте йому розвивати їх, але не примушуйте до чогось одного на ваш вибір. Часто буває так, що

маля індиго до підліткового віку встигає скористатися кожним зі своїх численних дарів, щоб потім зупинитися на чомусь одному й розвивати конкретні здібності.

Певні труднощі відчувають діти індиго із соціалізацією. Тут батькам можна порадити тільки одне: не намагайтеся залишити дитину на домашньому навчанні або влаштувати її у школу тільки для неординарних дітей. Краще якщо ви підберете гарний демократичний дитсадок з уважним і розуміючим персоналом, але з різними дітками в ньому, звичайними, і подібними до вашого маляти. Ті ж рекомендації стосуються і школи, але там приділіть більше уваги самевикладацькому складу. Якщо із учителем на уроці можна посперечатися й обговорити свої раціональні пропозиції, то навчання йтиме на користь дитині індиго, а от звична для нас загальноосвітня система для неї занадто догматична.

Але найголовнішою порадою для батьків є така: прислухайтеся до дитини. Ваше маля – індивідуальність. У його вихованні не можна опиратися ні на чий, нехай позитивний, досвід. Усе, що потрібно вашій дитині, незалежно від кольору його аури, – це ваша любов і підтримка, на які вона зможе розраховувати завжди.

Підготувала
Надія Хитка

«Дж...ангел» від «Тартака»

Усі ми мандруємо по світу, от і ми не відстаємо та продовжуємо загальноприйнятий рух. На цей раз мене доля занесла на презентацію нового кліпу наших друзів – гурту «Тартак». Вона відбулася 24-го січня в Києві в залі «Солодке життя» кінотеатру «Жовтень». Усі бажаючі безкоштовно могли переглянути нове відео на пісню «Дж...ангел», яке ще не мало ротації на телеекрані.

Режисером кліпу цього разу виступав Тарас Химич та команда «Invert Pictures». Судячи з відгуків про відзнятуроботу, вона видалась доволі оригінальною і досить неочікуваною, з цікавим розвитком подій. Я б сказав, тут присутня як романтика, так і жорсткість. Усі чудово зіграли свої ролі. Особливо відзначилися головні герої кліпу спортсмени-фріфайтери – Оленка Овчінніковута Юрко Саманюк. Відмінністю цього кліпу є те, що Сашко Положинський не виступає у ролі соліста, його голосом співав герой кліпу. Цедругий кліп «Тартака» з такимефектом. Вперше це ми бачили у відео під назвою «Наше літо», де героєм кліпу був також не Положинський.

Дуже шкода, що кліп «Дж...ангел» ставостанньою відеоробото ю одного із учасників команди «Invert Pictures», аще – футбольного хулігана, бійця-рятівника загону МНС – Юри Якимишина. На початку цього року Юра трагічно загинув занез'ясованихобставин. Тож, коли побачите кліп, згадайте добрим словом хлопця, що на останньому кадрі застиг у високому стрибку, – справжнього героя, який врятував десятки людей, Юру Якимишина.

Кожен по-різному може оцінювати кліп та трактувати його зміст. Отож чекайте його виходу на телеканалах з 2-го лютого. А хто вже оцінив це відео на презентації, тим вітання.

САМАNCH

Передплата на журнал «Птаха»

В будь-якому відділенні Укрпошти Волинської області по каталогу обласних періодичних видань на 2009 рік

Передплатний індекс 37499

Вартість передплати 3 місяці – 16,80 грн.,
6 місяців – 33,60 грн.,
12 місяців – 67,20 грн.

Оформити передплату можна і через редакцію журналу.
Розбірливо заповніть квитанцію – адресу доставки та контактний телефон – оплатіть її у найближфому відділенні банку і відправте заповнений бланк (квитанцію про оплату) поштою: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.

BMX

Нині можна частенько зустріти хлопців, а то і дівчат на велосипедах, які стрибають з парапетів, сходинок, спускаються по перилах. Можливо, ви подумаєте, що вони божевільні. Та насправді ні. У них просто свій світ захоплень. І наразі поговоримо саме про них. Їхній стиль життя – BMX. Вони BMXсери. До речі, минулого 2008 року вперше в історії Олімпійських ігор, що проходили в Пекіні, було розіграно два комплекти нагород у цьому досить новому, але вже Олімпійському виді спорту.

У принципі BMX (від англ. Bicycle Motocross) не є новим видом спорту. Він з'явився ще в 1970-х роках у сонячній Каліфорнії. Усе почалося з того, що молодь хотіла їздити на автомобілях, мотоциклах, але через юний вік була змушена шукати альтернативу. Молоді люди хотіли брати участь у мотокросі, але їм відмовляли. Отож народ почав будувати свої власні трасидля катання. Будуваннятрасиженепотребувало великих затрат та місця. Усе будувалося поблизу осель. Кількість шанувальників цього виду катання збільшувалась досить потужно. ЗмаганнязBMXстали справжнім шоу, з'явились нові стилі катання.

За швидких темпів розвитку BMX-райду в 1993 році BMX включили до Міжнародного союзу велосипедистів (UCI). Існує також міжнародний рейтинг і більш ніж 40 гонок, які дають рейтингові бали. І відповідно до міжнародного рейтингу UCI щороку нагороджує кращого спортсмена з BMX 30 тисячами франків. А в 2005 році Міжнародний Олімпійський Комітет оголосив про включення BMX до Олімпійських Ігор 2008 року в Пекіні.

BMX від звичайного велосипеда легко відрізнити: зменшені колеса, низьке сидіння, практично дитяча за розмірами рама, яка характеризується збільшеною жорсткістю, для надійності при виконанні трюків. В основному велосипеди BMX мають 20-дюймові колеса, хоча для гонок використовують колеса 24 і більше дюймів. Часто на вісь колеса накручуються спеціальні трубки (пеги), які дозволяють виконувати різні стрітові трюки (грайнди). На багатьох велосипедах BMX встановлений гироротор, який дає можливість обертати кермо довкола своєї осі (або раму довкола, керуючи) без обмежень, не заплутуючи гальмівні троси, що дає велику свободу виконання різних трюків (барспін, тейлвіп). Також у BMX існують такі імениті райдери як TJ Lavin, Mat Hoffman, Jamie Bestwick.

СТИЛІ КАТАННЯ BMX

Флет (Flatland) – виконання акробатичних трюків, не відриваючись від землі. Доторкатися до землі руками і ногами не можна. Це більше «схоже на танець на велосипеді». Тут потрібно уміти добре триматирівновагуісприпитність. Ценайбільшбезпечний вид BMX.

Дерт (Bmx-dirt) – катання на складних ґрунтових трасах, у яке входять всі air-трюки.

Верт (Bmx-vert, назва є схожою до слова «вертикаль») – катання у спеціальній рампі, схожій на ту, що використовують скейтери. Дуже травматична вправа.

Стріт (Street) – катання на вулицях міста. Для виконаннятрюківспортсменивикористовуютьсходинки, поручні та інші архітектурні споруди. Найтравматичнішийвид, протенайбільшвидовищний.

Крос (Cross) – пересування на великій швидкості спеціальною трасою з великою кількістю стрибків.

Фристайл (Freestyle) – вид, у який входять майже всі трюки з інших напрямів.

У нашій країні BMX почав розвиватися невідомо з якого часу. Найбільш BMX розвинутий у східних районах нашої країни. Основна проблема українських BMX-серів у західному регіоні – це де дістати хороший, та не надто дорогий байк, а також запчастини до нього. Але це тільки початок, майбутнє має бути набагато оптимістичнішим!

Що ж стосується BMX на Волині, то цей вид катання досить поширений. У кожному місті є свої команди. Зокрема, я знайомий з BMXсерами з Ковеля, Луцька, Володимира-Волинського, Нововолинська. Головна проблема, яка перед ними виникає, – це траси для катання. Райдери самі будують рампи і трампліни. У Ковелі є скейт-парк, та він більше призначений для скейтерів та роллерів. Найпопулярніший стиль катання у містах – це стріт. Захопитися ж BMXом досить легко. Варто лише побачити, як катаються інші чи переглянути кілька роликів в інтернеті. І все це вкупі змінює свідомість, виникає думка: чому інші так можуть, а я ще не спробував? Вікового ж обмеження немає для цього екстріму. Головне – бажання та агрегат для катання. Отож зустрінемось на вулицях міста або на змаганнях... Хай щастить... Ваші таланти, наші оплески!!!

Camanch

Кінозал «Прем'єра»

ПУМ ім. Франка

ПРИГОДИ ДЕСПЕРО

Анімаційна комедія. Режисер: Сем Фелл, Гарі Росс , Роберт Стівенхаген. Він Миша? Може, він Щур? Та де там, він – справжній джентльмен! Не бажаючи жити звичайним сірим життям, Миш Десперо вирушає на пошуки пригод... На його шляху трапляються справжні друзі та підступні вороги, важкі випробування та хвилини слави, а у склепі старовинної башти саме він має розгадати страшні таємниці. Які саме? Дізнайтеся разом з Десперо!!!

НАЙКРАЩИЙ ФІЛЬМ 2

Жанр: комедія. Тривалість: 110 хв.
Режисер: Олег Фомін. У ролях: Тімур Батрутдінов, Ігор Харламов, Дмитро Хрустальов, Михайло Галустян, Дмитро Нагієв.
Четверо друзів: Моряк, Актор, Репер і Мажор – зустрічаються в кафе, щоб поговорити про життя, поточні справи і найближче майбутнє. Коли приходить час розплачуватися, друзі із здивуванням дізнаються, що у московських ресторанах рахунки тепер виставляють не в рублях, а в юанях. Китайської валюти у них не було, і хлопці вирушають на пошуки грошей і пригод...

ЗАВЖДИ КАЖИ «ТАК»

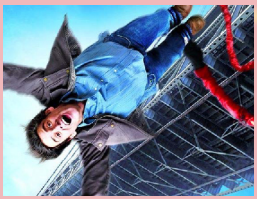

Жанр: комедія. Режисер: Пейтон Рід.
У ролях: Зої деШангель, Джим Керрі.
Неперевершений Джим Керрі зіграв роль Карла Аллена, замкнутого банківського службовця, який у всьому керується відповіддю «ні», і чиє життя, яке невдало склалося буквально котиться тартарари. Але одного разу він підписується на програму психологічної самодопомоги, яка збудована тільки на одному простому принципі, – відповідати «так» завжди і на все. На все, що завгодно...

ВІКІНГИ

Жанр: фантастика
Режисер: Ховард Мак-Кейн.
У ролях: Джеймс Кэвізел, Софія Майлс, Джек Х'юстон, Рон Перлман.

Космічний корабель падає у норвезький фьорд. З його уламків з'являється чоловік – посланець іншого світу Каінан, воїн-гуманоїд, і смертоносна тварюка, яка прилетіла зайцем – Мурвен. Каінан опиняється у полоні у вікінгів. Його приймають в клан після того, як він рятує життя Ротгару. Каінан розказує прекрасній дочці Ротгара – Фрейє – про своє минуле і про ті вчинки, які коштували йому сім'ї і вселили таку лють в чудовисько – Мурвена...

АВСТРАЛІЯ

Жанр: історична драма, пригоди. Бюджет: $100 000 000
Режисер: Баз Лурман. У ролях: Ніколь Кідман, Х'ю Джекман.
В основу сюжету покладена історія англійської аристократки, яка отримала у спадок величезне помістя на півночі австралійського материка.

! Наші друзі

Ми щиро дякуємо Вам за підтримку :)))

Галина Жилка – підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Віталій Ківачук – директор Ковельського госпрозрахункового ринку.

Роман Ляшук – приватний підприємець, депутат міської ради, сфера діяльності: виготовлення та продаж меблів, дверей; рекламні послуги.

Віктор Козак – директор ТзОВ «Ідея», член ради регіону міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

Усіх молодих, креативних, небайдужих Волинський молодіжний журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА: м. Ковель
вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
8 (050)914-93-77 – Оленка
8 (068)2338513 – Ната

Saints Row 2

Операційна система: Windows XP або Vista;
Дво'ядерний процессор з частотою 3.2 ГГц (Intel Core 2 Duo или AMD Athlon X2);
2ГБ оперативної пам'яті;
Відеокарта з 512Мб пам'яті і підтримкою Shader Model 3.0 (Nvidia GeForce8800/ATIRadeonHD3850);
15 ГБ вільного місця на жорсткому диску.

ОПИС ГРИ:

Потонуле у злочинності місто Stilwater, сотні доступних твоїй банді місій, широкі можливості у плані вибору – за власним бажанням можна створити персонажа, прибрати його в модний смокінг, зробити стильну зачіску, набрати у свою банду головорізів, і посадити всю братію в автомобіль, який теж можна буде адаптувати під свої смаки. Звичайно, величезна кількість транспортних засобів, крім автомобілів, – вас чекають мотоцикли, катери, вертольоти і літаки. Крім того, безліч мультиплеєрних режимів, в тому числі і можливість гри в кооперативі.

Fallout 3

ОС: Windows XP/Windows Vista;
Оперативна пам'ять: 2Gb;
Процессор: Intel Pentium 4 з частотою 2.4 Ghz;
Відеокарта: NVIDIA 8800 /ATI 3850 з 512 Mb пам'яті.

ОПИС ГРИ:

Дія Fallout 3, розгортатиметься у Вашингтоні та прилеглих до нього територіях у 2277-му році, коли наш протагоніст покине «притулок 101» і вирушить на пошуки пригод. Гра дозволить стежити за розвитком персонажа з його народження. Згенерувавши собі фізіономію, геймер потрапить в ігровий світ, де Першою Людиною для нього стане батько. Бої триватимуть в реальному часі, але з можливістю використання паузи (на якубудуть витрачатися очки дії), яка призначена для того, щоб оцінити обставини і гарненько прицілитить в супротивника. У грі передбачена зональна система ушкоджень: вистрілившив руку, противник опустить зброю і т.д. У тебе буде повна свобода дій і нелінійність проходження: передбачено близько десяти різних фіналів.

Prince of Persia 4

ОС: Windows XP/Windows Vista;
Процессор: Intel Core 2 Duo 2.2 GHz / AMD Athlon 64 X2 4400 і вище;
Оперативна пам'ять: 1.5 Gb (Windows XP)/2 Gb (Windows Vista);
Відеокарта: з 512 Mb пам'яті, підтримкою шейдерів 3-оїверсії і DirectX 9.0/DirectX 10.0;
Місце на жорстому диску: 8 Gb.

ОПИС ГРИ:

Сюжет нової гри дасть різкий крен у бік більш м'якого і фантастичного оповідання. Зав'язка така. У битві злого бога Ahriman і доброго Ohrmazd перемагає, звісна річ, добро. Ohrmazd замикає злидня у магічну скриньку. Але через кілька століть невідомий злодій звільняє Ahriman, і той виривається назовні, змінюючи кольорову палітру світу. У прямому сенсі. І несподівано колишній злодюжка перетворюється на відомого нам Принца, якому й доведеться повернути світу попередній вигляд. Найцікавіше, що колір буде змінюватися в реальному часі – як тільки ви повбиваєте ворогів на території, земля поступовобудеповертатисяусвій нормальний стан. Торкнулися зміни і боїв. Битви стануть менш масштабними. Акцент зроблений на дуелі.

Підготував Sprite магазин «до МАЖОР»

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ
ПТАХА
№ 2, 2009
Головний редактор:
Ольга Ляснюк

Верстка та підготовка до друку:
Володимир Камінський (ПВД «Твердиня»)
Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).
Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17
e-mail: info@ptaxa.com.ua.

www.ptaxa.com.ua

Свідоцтво про реєстрацію: ЛВ № 309-43Р від 29. 11. 2007. Видається з грудня 2007
Виходить 1 раз у місяць. Ціна договірна
Наклад 1500 прим.

ФОТОПРИКОЛИ

Один раз привітав –
і на все життя!..

«Холодне» зізнання
в коханні

«Мишка» до сердець
закоханих

Журнали можна придбати у таких торгових точках:
– на торгових прилавках Укрпошти, а також:
У Ковелі:
- магазин «АВС», (привокзальна площа);
- магазин «Метро» (вул. Театральна);
- торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Л. Українки);
- торгова точка при вході у залізничний вокзал;
- точки продажу преси в супермаркетах: «Салют», (вул. Володимирська); «Наш Край», (вул. Брестська); «Вопак» (вул. Незалежності);
- магазини «доМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в і на Брестському ринку біля ЗОШ № 7);
- кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
- піццерія «Classic» (вул. Міцкевича, 10; вул. Сагайдачного 6в).
- точка продажу преси в Універмазі.

У м. Нововолинську:
- магазин «Екстрім», (бул. Шевченка, 8 та 25);

У Луцьку:
- супермаркет «Вопак» при вході (бул. Л. Українки).
- біля ЦУМа, довгий прилавок;
- магазин «Вінок волошковий», (Театральний майдан).

У Володимир-Волинську:
- супермаркети «Вопак»: вул. Князя Василька, 2 вул. Ковельська, 132/2